तुभ्यं 'नमः', अस्तु। अथ 'यत्र' स्थाने, गत्वा 'निषीदसि', तस्मै च स्थानाय 'नमः' अस्तु। पूर्व्वादिदिक्षु मध्ये येन दिग्भागेन 'अयमङ्गारः स्कन्देत्', तस्मिन् दिग्भागे पूर्व्वप्रोक्तस्याध्वर्य्युयजमानादेर्नाम गृहीत्वा 'माहिꣳसीः', इत्येवं प्रार्थयेत। 'अम माहिꣳसीः', इति द्विरुक्तिः सर्व्वसङ्ग्रहार्था। तद्विवरणं त्वापस्तम्बेन प्रपञ्चितं, अध्वर्य्युं माहिꣳसीः', यजमानं 'माहिꣳसीः', इति। यदि पुरस्तात् ब्रह्माणं 'माहिꣳसीः', यजमानं 'माहिꣳसीः', इति। यदि दक्षिणतो होतारं 'माहिꣳसीः', पत्नीं 'माहिꣳसीः', यजमानं 'माहिꣳसीः', इति। यदि पश्चादाग्नीध्रं 'माहिꣳसीः', पशून् 'माहिꣳसीः', यजमानं 'माहिꣳसीः', इति। यद्युत्तरत इति। अनेन प्रकारेणाङ्गारस्योपरि स्रुवमूलमाक्रमय्य तत ऊर्द्ध्वं 'सहस्रशृङ्गः' इति मन्त्रेण' तं' अङ्गारं, पुनरपि अग्नौ 'प्रहरेत्'। मन्त्रस्यायमर्थः, 'सहस्रशृङ्गः' बहुज्वालः, 'वृषभः' कामानां वर्षिता, 'जातवेदाः' जातानां वेदिता, 'स्तोमपृष्ठः' स्तोमैस्त्रिवृतादिभिः साध्यस्तोत्रः, 'घृतवान्' प्रशस्तेन बहुना घृतेन युक्तः, 'सुप्रतीकः' शोभनमुखः, तादृशो भवान् 'मेत्थितः' अस्माभिरेकीभूतः सन् 'नः' अस्मान्, 'माहासीत्' मापरित्यजतु, वयमपि त्वां तथा वर्त्तमानं 'नेत्जहाम' नैव परित्यजाम, किञ्च गवादिपुष्टिं पुत्रादिपुष्टिं च'नः'अस्मभ्यं, 'प्रयच्छ'। एवं सति 'ब्राह्मणैव' अनेन मन्त्राभिमानिना देवेनैव, 'एनं' अग्निं, आयतने प्रक्षिपति इयमेवोक्तदोषस्य 'प्रायश्चित्तिः'॥

इति द्वितीयोऽनुवाकः।